

άνωτέρας προφανῶς τῶν ὑποθέσεων τοῦ παρόντος κόσμου. Εἶναι δὲ τοῦτο ἴσως μία αἰτία τοῦ ὅτι εἰς τὴν ζωὴν ταύτην ἔχομεν τόσον ἐκτεταμένας νοητικὰς δυνάμεις. Ἀλλὰ πόσον μικρὸν ἔχομεν δίκαιον νὰ κανχόμεθα εἰς τὰς γνώσεις μας, ἐπὶ μόνον θεωροῦμεν καὶ ἀποροῦμεν εἰς τὰς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων! ὅποτε ὁ βαθυνούστατος φιλόσοφος ἀγνοεῖ τίνι τρόπῳ γεννᾶται εἰς κόκκος σίτου, ἢ διατί πίπτει ὁ λιθος καταγῆς! Ἀλλὰ καὶ ἀσυγκρίτως πλειοτέρας γνώσεις ἂν εἶχαμεν, ἔπρεπε μ' ὄλον τοῦτο νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ ἀγαθότης, ὄχι ἡ μάθησις, συνιστᾷ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἡμέρα πλησιάζει, καὶ πλησιάζει ταχέως, ὅποτε θέλει μᾶς εἶσθαι ὠφελιμώτερον ὅτι κατεδαμάσαμεν ἓνα ὑπερήφανον λογισμὸν, παρ' ὅτι ἠριθμήσαμεν τὴν στρατιάν τοῦ οὐρανοῦ.

Η ΤΗΝΟΒΑΤΙΣ.

ΓΥΝΗ τις ὠμιλοῦσε παραπολὺ τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της· καὶ, τὸ περιεργότερον, πᾶσαν νύκτα ἐδιηγείτο ὅλα τὰ συμβεβηκότα τῆς προτεραίας· ἐξαιρέτως δὲ, πᾶν ὅ,τι αὐτὴ εἶχεν εἰπεῖν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὸ ἐπανελάμβανε διακεκριμένως καὶ καθ' ὅποιαν εἶχε καλῆσειν αὐτὸ τάξιν. Γενικῶς ἤρχιζεν ἀμέσως ἀφοῦ ἀπεκοιμᾶτο, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς πρώτους λόγους, ὅσους εἶχεν ὀμιλήσειν τὸ πρωῖ, ἔπειτα δ' ἀνέφερε τὴν λοιπὴν συνομιλίαν τῆς ἡμέρας, μὲ τόνον καὶ τρόπον ἀρμυζόντα εἰς τὰ ἀληθῆ συμβεβηκότα. Οὕτως, εἴαν εἶχεν ὑψηλοφώνως καλέσειν τινὰ μακρὰν εὐρισκόμενον, ἢ ψιθυρίσειν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεθύμει ν' ἀκουσθῆ, — εἴαν εἶχεν ἢ γελᾶσειν ἢ τραγηθήσειν, κάθε τι ἐπανελαμβάνετο καὶ μετὰ τὸν προσήκοντα τῆς φωνῆς τόνον, καὶ καθ' ὅποιανδήποτε τάξιν εἶχε πραγματικῶς συμβῆν. Ἐπαναλέγουσα συνδιαλέξεις μετ' ἄλλων, τακτικῶς ἄφινε διαστήματα εἰς τὴν ὀμιλίαν της, ἀνταποκρινόμενα μετὰ τὸν καιρὸν, ὅσος ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἀπόκρισιν· ἄφινε δὲ καὶ διαστήματα μετὰ τὴν διαφόρων συνομιλιῶν, βραχυτέρα μὲν κατ' ἀλήθειαν, ἀνάλογα ὅμως μετὰ τὰ πραγματικῶς μεσολαβήσαντα διαστήματα. Παραδείγματός χάριν, εἴαν εἶχε περάσειν δύο ὥρας χωρὶς νὰ συνομιλήσῃ μετὰ κανένα, τὸ διάστημα εἰς τὴν νυκτερινὴν αὐτῆς συνομιλίαν ἦτον ὡς δέκα λεπτά. Τοιοῦτοτρόπως ἀπαιτοῦσε γενικῶς δύο περίπου ὥρας διὰ νὰ ἀπαγγείλῃ τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας. Ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐπανελάμβανε τι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναγνώσειν, ἀλλὰ κάποτε ἀπήγγελλε ψαλμοὺς, ἢ νὰ τοὺς ἐδίδασκεν εἰς τέκνα, τοὺς ἀπήγγελλε δὲ ὀρθότερον παρ' ὅσον ἠμπόρει ἐξυπνος οὐσα.

Ἐπέκειτο δὲ καὶ εἰς τὰ κοινότερα τῶν ὑπνοβατῶν πάθη, ἐγειρομένη συνεχῶς εἰς τὸν ὕπνον της, καὶ πράττουσα τὰ συνήθη αὐτῆς ἔργα ὄχι μόνον εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλὰ καὶ ἔξω τοῦ οἴκου. Μίαν φορὰν ἐξύπνησεν ἐνῶ ἀνέβαινεν εἰς ἵπνον πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱπποστασίου, ἄλλοτε δὲ στραγγουλίσασα τὸν πόδα της, ἐνῶ ἔκοπτε χόρτον εἰς λάκκον ἀρχετὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Αἱ ἀσχολίαι αὐτῆς εἶχαν σχεδὸν τινὰ μετὰ τὰς ἡμερινὰς ἐργασίας της, οὐσαι ἢ ἐπανάληψις τῶν ἤδη παρ' αὐτῆς γενομένων, ἢ ἐκτελείσις ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε μὲν, ἀλλὰ δὲν εὐκαιρήσει, νὰ τελειώσῃ· καὶ κάποτε δ' ἐνησχολεῖτο τὴν νύκτα εἰς ὅσα ἐμελέτα νὰ πρωτοκάμῃ ἐνωρὶς τὴν ἐπαύριον.

Αἱ ἀρχετὸν χρόνου διάστημα παρετηροῦντο μετὰ πολλὴν περιέργειαν καὶ προσπάθειαν αἱ ἰδιότητες αὐταὶ τέλος δὲ, κατήτησεν ὥστε διὰ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ποσῶς νὰ μὴ συναισθάνεται ἐξωτερικὰ πράγματα, μολονότι καθ' ὄλον τὸν καιρὸν τοῦτον ἐνησχολεῖτο εἰς ὅλα τὰ συνήθη αὐτῆς ἔργα. Ἡ ἀσυναίσθησις αὕτη ἤρχισεν Κυριακῆν, καὶ διάρκεσεν ἕως τὴν Τετάρτην. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀλήτησεν αὐτὴν ὁ κύριός της ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὸ ὄρνιθοτροφεῖον μετὰ αὐτὰ τινὰ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐγειρῇ φωνάζων δυνατὰ μέσα εἰς τὸ αὐτίον της. Αφοῦ ἔπραξεν οὕτω, ἠγέρθη ἐκείνη ὡς ἀπὸ ὕπνον, καὶ τὸν ὠμίλησε συνετῶς, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε τίνι τρόπῳ εὐνοήθησεν εἰς τὰς χεῖρας της τὰ αὐτὰ, καὶ μόλις ἠμπόρει νὰ καταπεισθῆ ὅτι δὲν ἦτο Κυριακῆ. Εἰς μίαν ὥραν μετέπεσεν εἰς τὴν προτέραν ἀσυναίσθησίαν, καὶ ἠγέρθη πάλιν ταυτοτρόπως· ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἀκόμη δοκιμᾶς, δὲν ἴσχυσε πλέον οὐδὲ τὸ μέσον τοῦτο· ὅθεν ἐστάλθη πρὸς τοὺς γονεῖς της, καὶ παρηλθὼν ἐβδομάδες τινές, ἕωσού τέλεια ν' ἀναλάβῃ μετὰ ταῦτα ἦσαν ὀλιγώτερον σημαντικαὶ αἱ πρότεραι αὐτῆς ιδιότητες, καὶ βαθμηδὸν ἐπανῆσαν ἐξ ὀλοκλήρου.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Ο ΣΚΟΠΟΣ, τὸν ὁποῖον ἔβαλεν ὁ μέγας Βάκων, ἦτο νὰ πληθύνῃ μὲν τὰς εὐχαριστήσεις, νὰ μετριάσῃ δὲ τὰς κακοπαθείας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀρχαία φιλοσοφία δὲν κατεδέχετο νὰ χρησιμεύῃ, ἠρκεῖτο δὲ νὰ μένη στάσιμος. Κατεγίνετο εἰς θεωρίας περὶ τελειότητος ἠθικῆς τόσον ὑψηλᾶς, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ βαλθῶσι ποτὲ εἰς πρᾶξιν· ἐξήτοῦσε νὰ λύῃ αἰνίγματα ἄλυτα, κ' ἐπρότρεπεν εἰς διαθέσεις πνεύματος ὑπερανθρωπίνους. Δὲν συγκατέβαινε ποτὲ νὰ συνεισφέρῃ πρὸς